

İnformasiya cəbhəsi düşməyə qarşı çox kəsərli silah olsa da, onlar bu silahdan istifadə etməkdən daha çox, əllərinə gerçək silah alıb ön cəbhədə döyüşməyə üstünlük verdilər. Mühəribəni gözləri ilə gördülər, qanlı-qadalı, odlulovlu, ölüm saçan savaşa düz mərkəzində oldular, ölümün gözüne dik baxdılar, neçə-neçə qəhrəmanın həyat dastanını qüssəli ürəklərinə köçürdülər, köçürdülər ki, bir gün yazıb bizlərə də ərnağan etsinlər.

"Bakı-Xəbər" in Vətən müharibəsində iştirak edən qazi jurnalistlərlə bağlı gerçəkləşdirilən layihənin budəfəki qonağı əlindəki qələmi odlu silaha dəyişib cəbhəyə üz tutan Zəfər yürüşçülərindən, Zəfər dastanının müəlliflərindən biri - "İki sahil" qəzetinin baş redaktor müavini Anar Miriyevdir.

- Anar bəy, xoş gördük. Sizinlə 44 günlük Vətən müharibəsinin iki illiyi günlərində görüşürük. Birinci Qarabağ müharibəsində olduğu kimi, İkinci Qarabağ müharibəsində də, daha dəqiq desək, Vətən müharibəsində də jurnalistlər həm əllərində silah cəbhədə döyüşüblər, həm də informasiya savaşında mücadilə veriblər. Siz də Vətən müharibəsində iştirak etdiniz. Könüllü getmişiniz, yoxsa səfərbərliklə?

- Mən ehtiyatda olan zabitəm və yaş senzi ehtiyatda olan zabitlər üçün yuxarıdır. Ehtiyatda olan baş leytenant olduğuma görə qismən səfərbərliyə düşürdüm və sentyabrın 29-da Səbail rayon Herbi Komissarlığından zəng oldu ki, komissarlıqda olmaq lazımdır. Getdim. Sentyabrın 30-u artıq hərbi hissələrdən birində idim. Bir gün orada qaldıq və bizi forma ilə təmin etdilər, sonra gecə saat 3-4 arası xüsusi maşınlarla döyüş bölgəsinə yola saldılar.

- Səfərbərliyə alınacağınızı gözləyirdinizmi? Sizə zəng gələndə hansı hissləri keçirdiniz?

- Əlbəttə gözləyirdim. Ehtiyatda olan zabit olduğumdan, nə vaxtsa torpaqlarımızın ərazi bütövlüyünün təmin olunması üçün döyüş başlarsa mühəribəyə çağırılacağımı bildirdim. Psixoloji cəhətdən buna hazır idim. Çünki biz 30 il idi ki, bu günü gözləyirdik. Bilirdik ki, nə zəman döyüş olmalıdır. Çünki ermənilərin bizim torpaqlarımızı dinc yolla qaytaracağına inanmırdıq. Mühəribəyə mənəvi cəhətdən də hazır idim. Doğrudur, döyüş bölgəsinə gedəndə ilk günlər bir az adaptasiya olmaq çətin oldu, sonra qısa müddət ərzində hər şey yoluna düşdü. İki-üç gündən sonra tam şəkildə

adaptasiya oldum.

- Mühəribəyə getməyinizi övladlarınız və həyat yoldaşınız eşidəndə necə qarşıladılar? Onların reaksiyası necə oldu? Ailənizin əhval-ruhiyyəsi necə idi?

- Sözü doğrusu, ailəmə mühəribəyə gedəcəyimi heç bildirmədim. Dedim ki, səfərbərlikdən çağırıblar, hərbi hissədə təlim keçəcəklər, lazımlarsa göndərəcəklər. Yəni döyüşə gedəcəyimi evdə heç kəsə demədim. Gedəndən bir neçə gün sonra döyüş bölgəsində olanda artıq bildilər mühəribəyə getmişəm.

- Döyüş yolunuz haralardan keçdi?

- Mən əsasən Xocavənd istiqamətində gedən döyüşlərdə iştirak etdim. Bizim hərbi hissə Xocavənd istiqamətində yerləşirdi. Qızıl Qaya, Üçtəpə istiqamətində gedən döyüşlərdə iştirak etmişəm. Olduğumuz yer, ərazi relyefi çox mürəkkəb idi və relyefə görə irəliləmək çox çətin olurdu. Düşmən 30 il ərzində yüksəkliklərdə və zirvələrdə istehkamlar qurmuşdu, iki, üç, beş qatlı istehkamlar yaratmışdı. Bu səbəbdən irəliləmək çətin olsa da, Azərbaycan Ordusu, Azərbaycan əsgəri böyük qəhrəmanlıq, böyük şücaət göstərərək ərazilərimizi düşmən işğalından azad etdi.

- Azərbaycan üçün qələbəni reallaşdıran amil təkəcə güclü ordu, ən müasir silahlar, texnologiyalar oldu, yoxsa burada mənəvi-ideoloji faktorlar da az rol oynamadı?

- Bu məsələni xüsusi qeyd etmək istəyirəm. Mən yalnız ordumuzun, əsgərlərimizin deyil, səfərbərliklə və könüllü mühəribəyə gələn insanların da nə qədər böyük vətənpərvərlik hissində olduğunun canlı şahidi oldum. 19, 20, 21, 23 yaşlı gənclərimizin vətənpərvərliyini hər addımda hiss etdim. Baxmayaraq ki, bunlar onda nə Şuşa, nə Laçın, nə Qarabağ görmüşdü, amma Vətən, torpaq uğrunda necə böyük istəklə döyüşürdülər. Bu hiss çox yüksək səviyyədə idi. Canlı şahidi olduğum bir məqam da qeyd etmək istəyirəm. Şəxsi heyətdə, orduda Ordunun Ali

Qazi jurnalist Anar Miriyevin şanlı döyüş yolu...

Anar Miriyev: "Ailəmə mühəribəyə gedəcəyimi heç bildirmədim"

Baş Komandanına böyük inam, hörmət, ehtiram var. Ali Baş Komandanın bir kəlmə sözünün orduda nə qədər böyük ruh yüksəkliyinə səbəb olduğunun canlı şahidi oldum. Bir də, təbii ki, xalqımızla ordunun birliyi unudulmazdır. Xalq tərəfindən orduya çoxlu yardımlar göndəri-

edirdi, bizim hərbi hissədə, bölükdə idi. Nə qədər böyük qəhrəmanlıqlar göstərdi, nə qədər böyük həvəslə, ruh yüksəkliyi ilə döyüşürdü. Ən böyük arzusu Şuşaya getmək, bayrağımızı ora sancmaq idi. O, bərsində danışıdığımız müasir gəncliyin bir nümunəsi idi. Vətən

çıxıb, amma dincəlməkdən imtina edib yenidən döyüşə gedən oğulları gözlərimlə görmüşəm, dincəlmək istəmirdilər... O qəhrəmanlıqları yazmaq istəyirəm.

- Mühəribədən dönəndə uşaqlarınız sizi necə qarşıladı?

- Çox böyük sevincle qarşıladılar. Onlar hətta mənim gəlişimdən xəbərsiz bizim şəxsi heyət üçün 31 dekabr münasibətilə video da çəkmişdilər, şeir demişdilər, fikirləri var idi ki, mənə göndərsinlər, mən də onların videosunu şəxsi heyətə izlətdirim. Elə oldu, mən özüm gəldim, onların çəkdiyi videonu gecə ilə komandirə göndərdim ki, orada şəxsi heyətə izləsinlər.

- Qazi jurnalistlərə münasibət size qane edirmi?

- Bəli, qane edir. Mühəribədən qayıtdıqdan sonra cənab Prezident tərəfindən "Xocavəndin azad olunmasına görə" və Vətən müharibəsi iştirakçısı medalları ilə təltif olundum. Mənə mühəribə veteranı təqaüdü təyin olundu. Bizə dövlət tərəfindən bütün diqqət və qayğı göstərilir. Dövlət qayğısından çox razıyam.

- Qələbəni eşidəndə hansı hisslər keçirdiniz?

- Biz böyük bir əməliyyata hazırlaşırıq, amma bizə xəbər gəldi ki, düşmən təslim olub, kapitulyasiya aktı imzalayıb. Şəxsi heyətdə həm böyük sevinc yaşadım, həm də şəxsi heyət üzvləri bir qədər təəssüfləndi ki, mühəribə niyə dayandı, gərək irəliləyirdik. Qəlbimizdə böyük sevinc və qürur hissləri var ki, ərazi bütövlüyümüzü bərpa etdik, zəfər qazandıq, düşmən qarşımızda diz çöküb təslim oldu. Zəfər sevincini sözlə ifadə etmək çox çətin, onu gərək yaşayasan. 44 günlük mühəribədə döyüşən, bir az yorğun olan, böyük qəhrəmanlıqlar göstərən şəxsi heyətin zəfər sevincinin sözlə ifadəsi yoxdur. Kənardan baxıb nə işə demək asandır. Demək istəyirəm ki, mühəribə ağır şeydir. Nə qədər kadrlara baxsan da, yazsan da, onu yaşamayan adam mühəribənin nə qədər ağır bir şey olduğunu, ölümün adılacağını hiss edə bilməz. Bir də onu demək istərdim ki, Azərbaycan xalqı əmin olsun ki, onu qoruyan şanlı ordusu var. Necə böyük qəhrəmanlarımızın olduğunun şahidi oldum. Gördüm ki, bizim nə qədər güclü, böyük, qəhrəman ordumuz var. Gözünü qırpmadan dövlət, torpaq, bayraq uğrunda ölümə getməyə, şəhid olmağa hazır olan oğullarımız saysız-hesabsızdır.

İradə SARIYEVA

"Biz vətənimiz uğrunda döyüşməyə hər zaman hazırıq"

lirdi, göndərilənlər bizə də gəlib çatdı. Bu, əsgərə çox müsbət təsir göstərdi. Bunun ən çox da mənəvi dəyəri vardı. Əsgər bilirdi ki, onu arxa cəbhədə düşüncəyə var.

- Əsgərə yazılan məktublarda da öz yeri olub yəqin ki...

- Cəbhədən qayıdanda özümle əlliye yaxın əsgərə yazılan məktub gətirdim. Bunlar bölgələrdən əsgərlərə yazılan məktublardı. Əsgərə yazılan məktublarda bəzən elə epizodlar olurdu ki, onlar adama ruh verirdi. Bəzən döyüş arası müəyyən fasilə olurdu, hərə bir tərəfdə bir az dincəlməyə çalışırdı. Çünki yarım saatdan, bir saatdan sonra nə olacağı belli deyildi. Orada vəzifəm bölük komandirin şəxsi heyətlə işi üzrə müavini idi. İşim şəxsi heyətlə təmasda olmaq, onlarla ideoloji cəhətdən işləmək idi. Əsgərə gələn məktublarnı hamısını yığıb saxlayırdım. Döyüş bölgəsi tez-tez dəyişirdi, amma bütün hallarda öz çantamda o məktublarnı özümle daşıyırdım. Döyüşlər arası qısa fasilələrdə mən o məktublardan oxumaq üçün əsgərlərə verirdim, bəzən özüm də oxuyurdum, görürdüm ki, bu onlara çox müsbət təsir göstərir. O məktublarnı ölkəmizin müxtəlif bölgələrdən, müxtəlif məktəblərdən gəlirdi.

- Bəzən yaşlı nəsil son 20-30 ildə yetişən gəncliyə bir az inamsız yanaşırdı, hətta bəzilər "bu nəsil itirilmiş nəsil" deyirdilər. Amma 44 günlük Vətən müharibəsi sübut etdi ki, bu 20-30 ildə biz çox güclü nəsil yetişdirmişik və bu nəsil bizim əslində qazandığımız nəsil olub. Siz nə düşünürsünüz?

- Mən sizə birini deyim: Şəmkir rayonundan olan 19 yaşlı şəhid Eşqin Gülməmmədovun qəhrəmanlığını qeyd etmək istəyirəm. Şəhid olanda 19 yaş vardı. Məktəbi bitirib əsgərliyə gəlmişdi, bir il idi ki, xidmət

mühəribəsi mənim də müasir gənclik barədə fikrimi tamamilə dəyişdi. Olduğum bölgədə Şəmkiyə, Salyandan, Kürdəmirdən, Mingəçevirdən, Bakıdan, Sumqayıtdan, bir sözlə vətənimizin hər yerindən 20-21, 22-23 yaşında gənclər döyüşürdü.

- Bir jurnalistin əlində silah döyüşməsi nə deməkdir?

- Bəlkə də qələmi silaha dəyişmək, kompüter arxasından durub sənərdə əlində avtomat döyüşmək bir qədər çətin, amma biz vətənimiz uğrunda döyüşməyə hər zaman hazırıq. Sabah, birisi gün, nə zaman lazımlı olsa, Ali Baş Komandan əmr etsə biz bir nəfər kimi döyüşə getməyə hazırıq. Sadəcə, mənim jurnalistikada olmağım, jurnalistliyim orada köməyimə çatırdı.

- Nə mənada?

- Şəxsi heyətin üzvləri mənim jurnalist olduğumu bildikləri üçün tez-tez müraciət edirdilər. İrəlilədikcə əlaqə vasitələrimiz itirdi. Yəni internet, televiziya, qəzet, sayt, bir sözlə, heç bir informasiya vasitəsi yox idi. Daha çox da haranı almışım, haranı azad etmişim, Ali Baş Komandan xalqa müraciətində nə deyib kimi suallar verib bu barədə informasiya almaq istəyirdilər. Mənə müraciət edirdilər ki, nə xəbər var, haralardan azad etmişim. Fikirləşdim, bir yol tapdım, informasiyanı telefonumdakı radio vasitəsilə alıb şəxsi heyətə çatdırırdım...

- Cəbhədə yaşadığınız, şahidi olduğunuz barədə kitab yazmaq istəyirsiniz?

- Belə bir fikrim var. Xeyli qeydlər aparmışam, mühəribədə qeydlərimi çətinliklə də olsa qoruyub saxlaya bildim. Bir ara qeydlərim olan çanta itmişdi, amma xoşbəxtlikdən sonra tapıldı və gəlib mənə çatdı. Cəbhə gündəliyi yazmaq fikrim var. Mühəribədə o qədər qəhrəmanlıqlar gördüm ki, Azərbaycanın nə qədər əsgərləri, zabitləri, ölümün gözüne dik baxan qəhrəman oğulları var. Döyüşə girib